

ФедВіМ – ПРАВДА

Газета шкільного дитячого самоврядування ХЗОШ № 70 "ФедВіМ"
("Федерация Вільних Міст")

У цьому випуску:

Майбутнє починається сьогодні	1
Майбутнє в надійних руках	2
Голос майбутнього	3
На «червоних вітрилах» мрії у майбутнє	4-5
Зірка учительської долі	6-7
Цікаве про рідне місто	8

Майбутнє починається сьогодні

Шановні діти!

Сьогоднішній випуск нашої газети присвячений роздумам про майбутнє. Упевнена, що в більшості із вас, а особливо у старшокласників, є певний план дій або вже готовий «сценарій життя», і у всіх він різний. І це не дивно, адже кожна людина уявляє майбутнє по-своєму. Але всі наші з вами шляхи пов'язані, бо ми живемо в одній країні – Україні. Барвистими маминими рушниками стеляться в широкий світ дороги. Дорослішаєте ви, сивіють матері – такий закон життя; але ніколи не старітиме наша квітуча українська земля, «вишита колоссям і калиною, вигойдана співом солов'я», чіє майбутнє знаходиться у ваших руках.

Мені хочеться, щоб ви з великою любов'ю і душевним трепетом завжди згадували те місце, де ви народилися, де промайнуло ваше дитинство з дивосвітом – казкою та материнською ласкою у затишній батьківській оселі, родинне вогнище, маленьку батьківщину кожної людини та її велике «Я», з якого починається людина, родина, батьківщина і вся наша велична й неповторна у світі Україна.

Як маленькі струмочки, вливаючись у більші, творять потоки, а ті – річки, а річки – море, так і ви маєте «поспішати зробити щось, лишити по собі». Починайте творити своє майбутнє. Адже майбутнє, так само як і ми, живе в сьогоденні. А добре майбутнє, у якому ми хочемо жити, не прийде, якщо ми самі його не створимо.

Тож, щоб майбутнє не забарилось десь у дорозі, поспішайте йому назустріч.

Будьте по-справжньому розумними, добрими, вольовими людьми, гідними носити

звання українців, адже саме вам писати історію завтрашнього дня.

Ваше майбутнє у ваших руках.

Хай воно буде світлим, теплим, як сонце, і схожим на веселку.

Головне – вірити у свої сили.

Майбутнє залежить від вас!

Майбутнє буде належати вам!

Головний редактор Козека Ірина Іванівна

Майбутнє в надійних руках

Живе лиш той, хто не живе для себе,
Хто для других виборює життя.
І.Жадан

Коли народжується людина, ніхто не знає, яку долю уготовує їй життя. Не знав і Артем Станіславович Бондаренко, батько нашого однокласника Івана. Жив тихо й майже непомітно, виховував сина, працював водієм. Та коли почалася війна на Сході України, перед ним не стояло питання: ставати чи не ставати на захист рідної землі? Одним із перших він опинився в зоні АТО.

Те, що він тут побачив, нагадувало йому, молодому чоловікові, фільми часів Другої світової війни. Але це був не фільм, це було реальне життя: танки знищували поля зеленої пшениці, над головою зі свистом пролітали снаряди, горіли хати, рида-ма ридали жінки, гинули діти ...

Хтось повинен був узяти на себе відповідальність за життя

Тих дітей, що бігають до школи,

За матерів, змарнілих у труді,

За рідні наші верби довгополі,

За наші дні прекрасні й молоді.

І цим «хтось» став він.

Спочатку Артем Станіславович був водієм швидкої допомоги, вивозив тяжко поранених воїнів у лікарні Харкова. А коли почалися

бої під Дебальцевим, зі зброєю в руках обороняв місто. В одному із боїв був тяжко поранений. Перебуваючи у шпиталі, не сидів, склавши руки: допомагав ремонтувати військові машини, що, як і він, були «поранені» на полі бою. Коли одужав, повернувся в зону АТО, де знаходиться й досі. Він виконує почесну й гуманну місію: доставляє воїнам продовольчі товари.

А ще Артем Станіславович займається волонтерською діяльністю, до якої залучив і нас.

Тепер ми часті гості у військовому шпиталі, де після поранення лікуються воїни, постраждалі від куль, снарядів і гранат,

які на власні очі бачили всі ті жахіття, що і тепер приходять до них уві сні...

Їдучи до шпиталю, ми думаємо, чим порадувати, потішити, розрадити поранених героїв-солдат. А вони радіють усьому: поробкам, виробленим з любов'ю, листівкам із побажанням якнайшвидшого одужання, просто добрим словам, сказаним їм... А ще оберегам, які ми даруємо їм: не на згадку, а «на радість і долю», щоб вони «згрівали їх під сонцем і рятували їхню душу від болю».

У ці нелегкі часті українські солдати стали незламним щитом у захисті рідної землі. Саме в їхніх надійних руках зараз знаходиться життя майбутніх поколінь українців.

Ми бажаємо воїнам витримки, здоров'я та міцності й обіцяємо, що зробимо все від нас залежне для того, щоб вони були непереможними, щоб слова «українська армія» у всьому світі стали синонімом сили, честі й звитяги.

Богдана Герус, учениця 4-В класу

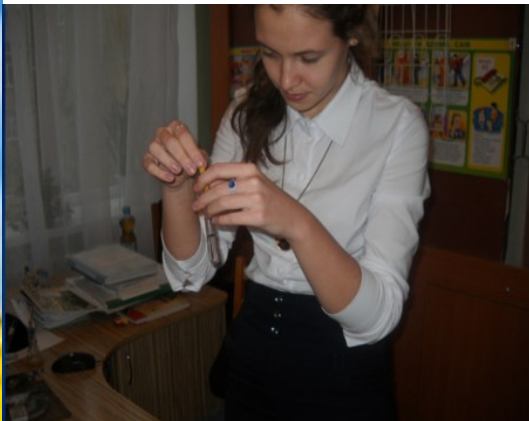

Голос майбутнього

Переді мною чистий аркуш паперу. Пройде декілька хвилин, і на ньому з'являться записані мною думки. Думки про майбутнє.

Майбутнє... Кожен уявляє його по-своєму: один мріє в майбутньому підкорити велетенські пустелі в Африці, другий – вершини Ельбрусу, покриті снігом, третій винайти стільникові телефони... А я в майбутньому хочу вивчити природу розповсюдження прио-

нів у живому організмі людини та створити лікарський препарат, що буде знешкоджувати їх. Хочу знайти спосіб, як за допомогою генної інженерії

перемогти таке захворювання як фенілкетонурія, яке щорічно є причиною смерті мільйонів людей. А ще я мрію розвінчати міфи, пов'язані з генною модифікацією живих організмів. А ще...

Усі мої захоплення й сьогодні, і в майбутньому пов'язані з біологією та медициною. Біологія – мій улюблений предмет у школі, а любов до медицини в мене виховали близькі родичі: бабуся, батько та тітка, які багато років працюють лікарями (на трьох більше 80 років). І всупереч старому, як світ, вислову «не створи собі кумиру», саме їх я обрала собі за взірць. Для них не існує слів «не можу», «не знаю», «немає сил». Кожен із них не просто професіонал, кожен із них – Митець, Майстер, до яких у майбутньому хочу долучитись і я, ставши майстром справи, якій мрію присвятити життя.

На шляху до свого майбутнього я вже зробила перші кроки. Мої дослідження в галузі охорони здоров'я та охорони флори Харківської області достойно були представлені на рівні району та області. За підсумками конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт у Малій академії наук та екологічних проектів вони визнані кращими, а я отримала за них Диплом II та III ступенів. Переповнюють мене гордістю й Почесні грамоти, які я три роки поспіль отримую за перемоги у Всеукраїнських олімпіадах з біології на районному та обласному рівні.

Добре розумію, що все, чого я досягла сьогодні, - це тільки крок на шляху до майбутнього. Але шлях подолає той, хто йде. А я вже йду, йду дорогою свого майбутнього.

Майбутнє, зустрічай мене!

Мargarita Кривуля, учениця 11-А класу

На «червоних вітрилах» мрії у майбутнє

Якщо доволі в серці маєш
Любові, віри й доброти,
Життя висоти подолаєш

Л.Баранова

Чи замислювались ви коли-небудь над висловом Ф.Тотті: «Шлях у тисячу миль починається з маленького кроку»?

Мабуть, ні, так само, як і я. А даремно. Рано чи пізно ми розуміємо, що починати будь-яку справу треба з маленького кроку. А чи досягнемо ми висоти, це вже буде залежати тільки від нас.

Правоту моїх слів спробую довести на прикладі життя випускника нашої школи, мого сусіда, який виріс у тому ж дворі, де живу я, закінчив ту ж школу, у якій навчаюся я. Йтиметься про Сироватченка Андрія, випускника школи 2005 року, переможця

Параолімпійських ігор у Китаї, призера Кубка світу та чемпіонату класу А, володаря золотої та срібної медалі чемпіонату Європи з плавання, за плечима якого 2 рекорди Європи, 1 рекорд Світу. Триумф Андрія бачили Чехія, Германия, Греція, Китай, Польша, Ісландія та інші країни.

А почалось усе так...

У 1994 році поріг школи переступив незвичайний хлопець: він мав вроджену значно недорозвинену ліву руку. Проте це не завадило йому вже через деякий час стати не тільки лідером у класі, а й одним з найкращих на уроках фізкультури (до речі, найулюбленіший його предмет). Та не здогадувався тоді Андрій, що попереду його очікує великий спорт.

...На запрошення друзів він пішов у басейн «Нептун», де шви-

дко навчився плавати, умовив маму купити йому абонемент та й став постійним відвідувачем басейну.

Наполегливого хлопця помітив тренер Федоров Володимир Миколайович, запропонував серйозно зайнятися спортом. Андрій погодився. Тренувався години, дні, місяці, роки, і все це заради ... декількох секунд на виступі.

Але без плавання він уже не міг жити, воно стало для нього другим його життям, і навіть більше. Хлопець був упевнений, що плавання – це те, що робить його кращим, формує характер, зміцнює самодисципліну, витримку, дає шанс стати сильнішим, ну а біль, втома, розчарування (і таке бувало) – це невід'ємні атрибути спортивного життя.

... Доріжка басейну змила кілометри води, години розплавались у роки, кількість гребків однією рукою-веслом не має числа... Проте один гребок – кидок до успіху!

«І знову тіло в полоні води, і знову відпрацьовуєш техніку руху, і знову ковтаєш повітря «у вигляді дози», бо тебе покинула сила волі, яка, як відомо, не болить», - згадає Андрій.

Роки виснажливих тренувань не пройшли марно: вже в 2004 році Андрій їде на міжнародні змагання в Чехію, а в 14 років встановлює свій перший рекорд України. Перспективного спортсмена запрошують до збірної України. Наче в калейдоскопі, змінюються країни, чемпіонати, турніри, а замість екскурсій – додаткові тренування. Наполеглива праця і бажання бути кращим серед кращих дозволяють йому стати учасником Параолімпійських ігор в Греції. 17-річний юнак у складі естафети потрапляє у фінал! Здається, можна б і відпочити, «почити на лаврах». Так це не про Андрія.

Після олімпіади він переїжджає у Дніпропетровськ, де знаходиться основна база підготовки збірної. Він фактично «живе у басейні», «шліфує» свою майстерність, виступає на чемпіонатах України, Європи, Світу. Молодий спортсмен набирається досвіду, в скарбничці його досягнень з'являються бронзові, срібні, золоті медалі.

А попереду – наступна сходинка: Паралімпійські ігри в Китаї. На цей раз водна стихія виносить його на п'єдестал переможців. Перша і, ми переконані в цьому, не остання олімпійська медаль!

Видатного харків'янина, випускника нашої школи, Сироватченка Андрія привітав Президент України, вручивши йому орден 3 ступеня «За мужність», та Прем'єр-Міністр, який надіслав чемпіону вітальну телеграму.

У Андрія ще все попереду. Він залишається діючим спортсменом. Ми впевнені, що він зможе принести ще не одну перемогу Україні в майбутньому. А головне, що він вірить у це сам, про що й сказав нам під час останньої зустрічі в школі.

Не знаю, чи переконала я вас у тому, що «шлях у тисячу миль починається з маленького кроку», та багато учнів нашої школи вже розпочали свій тернистий шлях до успіху, як це колись зробив Андрій.

Андрію, я думаю, ти можеш пишатися учнями-спортсменами нашої школи.

Шляхи деяких із них уже стали доленосними, інші ще чекають своїх зоряних доріг. Знайомся з ними.

Олійник Дмитро (7-А) - кандидат у майстри спорту з акробатичного рок-н-ролу, призер кубків та чемпіонатів України, фіналіст кубка Європи, переможець відкритого кубку Європи—2015 (категорія юнаки), Діденко Назар та Тимофєєва Кіра (3-А) - переможці кубків та чемпіонатів України, переможці відкритого кубку Європи - 2015 (категорія діти) з акробатичного рок-н-ролу, Григорян Рубен (7-Б) - багаторазовий призер чемпіонатів України, дворазовий призер чемпіонату Європи, срібний призер кубка миру з тейквон-до, Байдак Євген (8-А) - чемпіон Світу, Європи зі змішаних єдиноборств, є членом збірної команди Харківської області з боксу, Жадан Максим (8-А) - призер чемпіонатів Харківської області, України, міжнародних змагань з самбо, Громова Марія (8-А) - кандидат у майстри спорту, чемпіон Харкова, області та України із художньої гімнастики, Соловйова

Анастасія (9-Б), Мамєдова Нарміна (9-Б), Мельник Марія (4-Б) - кандидати у майстри спорту, призери чемпіонатів України, є членами збірної Харківської області зі спортивної акробатики, Савченко Олег (7-А) - кандидат у майстри спорту, переможець Всеукраїнських та Міжнародних змагань, член збірної команди України та Харківської області з триатлону, Максимченко Роман (11-А) - чемпіон Харківської області та призер чемпіонату України з настільного тенісу, Герус Наталія (8-В) - переможець міських, обласних міжнародних (2015) змагань з плавання, Герус Богдана (4-В) - переможець міських, обласних змагань з плавання.

Ми віримо, що наші чемпіони-початківці є спортивним майбутнім країни.

Тож не бійтеся і ви зробити маленький крок, який допоможе вам подолати «висоти життя на крилах світлої мети».

Олександр Луговський,
учень 11-А класу

Зірка учительської долі

*Минають дні, за ними вслід роки,
а там, дивись, уже змінилися віки...
Але на небі все ті ж палахкотять зірки,
Й все той же місяць світить у шибки...*

Ти-
хо, невбла-
ганно, безу-
пинно несе
свої води
ріка життя.
С п о ч а т к у
лагідно дзю-
рчить мамин-
ною колис-
ковою, потім
її голос стає
суворішим,
вимогливі-
шим, бо
кидає вона
тебе у вир
дорослого

життя. Як його прожити? Який шлях обрати? Адже це не казка, не буде в тебе попереду каменя з написом: «Наліво підеш... Направо підеш...». Але що тут довго думати, коли все геніальне таке просте й лежить на поверхні: «Життя треба прожити так, щоб не було соромно за даремно прожиті роки...»

Мені здається, що саме так багато років тому думала без п'яти хвилин випусниця Харківського педагогічного інституту імені Г.Сковороди Людям Мила, Людмила Миколаївна. Прислухалася до свого внутрішнього голосу та й пішла... прямо важким шляхом виконувати благородну місію: сіяти розумне, добре, вічне. Про те, що він не з легких, потребує фізичного, розумового й душевного навантаження, вона добре знала, адже й сама виросла в учительській родині. У батька – математика та мами – хіміка-біолога на двох 51 рік важкої праці на педагогічній ниві. «Засівати» її вони почали ще до війни. Згодом нива заколосилася й подарувала щедрий урожай із учнівських успіхів, батьківської поваги та морального задоволення. Але остаточно крапку у виборі

професії Людмила Миколаївна поставила «під тиском» ще одного учителя, «за сумісництвом» її свекра, Купріянова Савелія Федоровича. Завдяки своєму 43-річному досвіду роботи (він пройшов шлях від учителя молодших класів до завідуючого Орджонікідзевським відділом освіти) педагог одразу розгледів у молодій невістці Божу іскру, яку

потрібно було лише роздмухати. Недаремно в народі кажуть: «Яке коріння – таке й насіння», Людмила Миколаївна стала продовжувачем справи своїх батьків, свекра. Нині її спра-

ву продов-
жує донька,
Інна Володи-
мирівна
Михайленко,
учитель ви-
щої категорії
Харківського
ліцею №
149, онук,
Олексій Юрі-
йович Шело-
мков, учи-
тель географії нашої школи.

Мабуть, символічним є той факт, що в цьому році напередодні навчального року, а саме 31 серпня, на світ з'явився, будемо сподіватися, ще один представник учительської династії, правнук Людмили Миколаївни, Олексій Олексійович Шеломков.

І не тільки рідні діти продовжують справу всього життя цієї незвичайно трудолюбивої жінки. Отримали педагогічну освіту й повернулися працювати в рідну школу вчителями більше десятка випускників.

Не всякому доля дарує можливість жити таким різнобарвним життям, у якому, наче в калейдоскопі, змінюються різнокольорові картинки. Кожен її фрагмент – новий учень. Той розбишака й хуліган, інший – спокійний, чемний, сором'язливий, а ось ще один – мрійник і фантазер,

наступна картинка – красуня, розумниця, наче з інституту шляхетних дівчат потрапила в XXI століття у звичайну загальноосвітню школу №70...! ще десятки, сотні не схожих одна на одну картинок, з яких складається життя нашого директора. Вона – не сторонній спостерігач, бо всім серцем вболіває, засмучується через невдачі, нездійснені сподівання, радіє, пишається досягненням і успіхам. Саме завдяки її таланту, наполегливій праці у 2007 році школу № 70 визнано кращою школою міста.

Ви, мабуть, не повірите, але наша Людмила Миколаївна ще трішки й фея. Сумніваєтесь? А ви пройдіться шкільними коридорами та навчальними кабінетами! У казці про Попелюшку фея перетворила гарбуз на карету, пацюків на кучерів, а спробували б ви у наш час дарувати будівлі, якій уже виповнилося 54 роки, молодість та красу!

Ви, мабуть, не повірите, але наша Людмила Миколаївна ще трішки й фея. Сумніваєтесь? А ви пройдіться шкільними коридорами та навчальними кабінетами! У казці про Попелюшку фея перетворила гарбуз на карету, пацюків на кучерів, а спробували б ви у наш час дарувати будівлі, якій уже виповнилося 54 роки, молодість та красу!

Ось так і тримається вже 33 роки загальноосвітня школа на тендітних жіночих плечах, на душевному теплі, на повазі до учнів, батьків, учителів, на вірі в розумне, добре, вічне, на впевненості в завтрашньому дні. На тому й світ стоїть і стояти буде.

Ви запитаете, чому мені захотілося розповісти Вам про нашого директора? Ні, не тому, що я хочу бути вчителем. Учителю – це покликання. Кожному воно дається неповторне, своє, власне. Я відчуваю, що зможу продовжити справу бабусі, мами, тата і стати лікарем. Ось

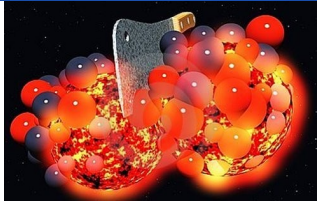
тут хочу наслідувати слова Гіппократа, яким ніколи не зраджувала Людмила Миколаївна: «Не нашкодь!» Та й у ставленні до людей для мене назавжди залишиться взірцем мій шкільний директор. Можливо, колись і наша лікарська династія розростеться так, як розрослася учительська династія Людмили Миколаївни, керівника – від Бога, Педагога – за покликанням.

За невтомну працю Вашу
Уклін Вам до землі низький,
Прийміть подяку ширю нашу
За труд учительський важкий.
За труд директорський важкий

Маргарита Кривуля, учениця 11 – А класу

Цікаве про рідне місто

У 1931 році Харкові вперше у світі було розщеплено атом літійу, що поклало початок атомної епохи в історії людства. Працювали фізики Йоффе і Ландау.

На Салтівській лінії, між станціями «Київська» та «Академіка Барабашова», для переходу через заплаву річки Харків вперше в практиці метробудування споруджено унікальний, оригінальної конструкції метроміст закритого типу довжиною 980 метрів. Архітектурні рішення цієї лінії на Всесвітній виставці «Софія – 85» відзначені дипломом та медаллю.

Харків'янин Євген Мамут, випускник НТУ «ХПІ» (1971), керівник студії мультиплікації кіностудії ХПІ, нині вважається королем спецефектів Голівуда, є володарем «Оскара» за фільм «Хижак». А також він доклав зусиль до створення фільмів «Матриця», «Голуба лагуна», «Брудні танці», «Куди ведуть мрії», «Хижак – 2», «Зірковий десант».

У 80-тих – 90-тих роках ХХ сторіччя Арнольд Шварцнегер був кумиром молоді. А чи були кумири у залізного Арні? Виявляється що так. Це наші важкоатлети Юрій Власов, Василь Олексій, Леонід Жаботинський.

Малює хто знає, що Леонід Жаботинський дворазовий чемпіон олімпійських ігор, що чотири роки володів титулом «Найсильніша людина планети», який встановив 21 світовий рекорд, наш земляк. Леонід Іванович жив у Харкові, працював на заводі ХТЗ, закін-

чив Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди.

Під час візиту Л. Жаботинського в США на запрошення А. Шварцнегера Арнольд йому сказав: «З самого дитинства я за тебе вболівав. Навіть під час токійської Олімпіади, хоча там виступали Шеманські і Губнер. За них теж, звичайно, переживав, але мені чомусь хотілося, щоб виграв ти...».

Місто Харків обране головою Асоціації міст-володарів Призу Європи, а міський голова Геннадій Кернес – президентом цієї асоціації на 2015–2016 роки.

Один з головних привілеїв, які дає Приз Європи – це стипендії для молодих людей, які матимуть змогу навчатися в Європі. Але аби отримати цю грошову винагороду, місту потрібно виконати усі умови конкурсу та поетапно отримати усі 4 відзнаки: «Європейський диплом», «Почесний прапор», «Почесну табличку» та «Приз Європи». Серед українських міст на сьогоднішній день єдиним, що удостоїлося усіх почесних нагород, є Харків. Ще у 2010 році на засіданні Ради Європи нашому місту була присуджена найвища відзнака, що дало його мешканцям змогу зробити великий прорив у навчанні за обміном. Й досі Харків вважається студентською столицею України. Тому на навчання до наших вузів прямують не тільки випускники шкіл країни, але й гості з-за кордону. А більшість університетів для своїх найкращих студентів пропонують навчання чи стажування у найпрестижніших закладах Європи.

Наш земляк, Михайло Федосійович Гетьманець, український літературознавець, доктор філологічних наук, професор Харківського національного педагогічного університету імені Григорія Сковороди, автор досліджень про «Слово о полку Ігоревім» вперше в історії вивчення «Слова о полку Ігоревім» організував кінний похід маршрутом князя Ігоря, який дозволив внести суттєві уточнення у наукові концепції, висвітлити низку «темних місць». Було доведено, що справді в давнину існувала річка Каяла на території Слов'янського району Донецької області

Вікторія Луценко, учениця 7-А класу

Березень (спецвипуск) - 2016
Засновник - викладацький колектив ХЗОШ №70
Редакція
Головний редактор - Козека Ірина Іванівна
Відповідальний редактор - Рогожина Анастасія
Літературний редактор - Третяк Лідія Олександрівна
Комп'ютерний дизайн - Євтушенко Олена Вікторівна
Керівник фотогрупи — Лозова Катерина Сергіївна

Оглядачі — Воронова Емілія, Гудзенко Катерина, Максимченко Роман, Хохлова Анастасія
Інтерв'ювери — Супрунова Валерія, Гриценко Олександра, Зайвая Тетяна

Если у тебя неравнодушное сердце, острый глаз и умелое перо, пиши и присылай материалы на почтовый ящик sch70@kharkivosvita.net.ua